

UTBEORDRA, v. a. 1. Beordra ut (t. ex. ur kasern, ifrån högvakt, i fält, o. s. v.).

UTBETALA, v. a. 1. o. 2. Betala ur kassan. *Kassören har i dag ut-lt 10,000 r:dr.* — Äfv. *Betala ut.* — *Utbetalande*, n. 4. o. *Utbetalning*, f. 2.

UTBILDA, v. a. 1. 1) Utveckla något till den grad af fulländning, mognad, som det kan emotaga. *U. ens anlag, förstånd.* — 2) (gram.) Se *Konstruera*. *Delta ord u-s med prepositionen för.* — *Utbildande*, n. 4. o. *Utbildning*, f. 2.

UTBINDA, v. a. 3. (böjes som *Binda*) I boktryckarkonsten. Ombinda (uppsatta kolumner).

UTBITA, v. a. 3. (böjes som *Bit*) Bitta bort ett stycke, så att derefter blifver en fördjupning. — Äfv. *Bit* ut.

UTBJUDA, v. a. 3. (böjes som *Bjuda*) 1) Bjuda att komma ut. *U. någon på landet.* — 2) Utmana. *U. någon på duell.* — 3) Erbjudna till köps. *U. en egendom till salu.* — Äfv. *Bjuda ut.* — *U. sig*, v. r. Erbjudna sig till tjänst, hjälp, o. s. v. — *Utbjudande*, n. 4. o. *Utbjudning*, f. 2.

UTBLANDA, v. a. 1. Genom blandning göra tunnare, svagare. — Äfv. *Blanda ut.* — *Utblandning*, f. 2.

UTBLOMMA, v. n. 1. Sluta att blomma. — Äfv. *Blomma ut.* — *Utblomning*, f. 2.

UTBLOMMERA, v. a. 1. (fig.) Försköna, utsmycka med vältalighetsblomster.

UTBLOSSA, v. n. 1. Slå ut i låga. *U. i full låga.*

UTBLOTTA, v. a. 1. Göra alldeles tom (på något), alldeles utan; helt och hållet beröfva. *U. en skog på vildt.* *U. ett land på folk.* — *U. sig*, v. r. *U. sig på något*, göra sig alldeles utan. *U. sig på penningar.* — *U. sig*, ensamt, betyder: Beröfva sig allt hvad man äger, göra sig utfattig. — *U-d*, part. pass. *U. på pennin-gar.* *U-t tillstånd*, brist på allt, nöd. — *Utblottande*, n. 4. o. *Utblottning*, f. 2.

UTBLÅSA, v. a. 2. Se *Blåsa ut.* — *Utblåsning*, f. 2.

UTBORGÅ, v. a. 1. Försälja på kredit. — Äfv. *Borga ut.* — *Utborgande*, n. 4. o. *Utborgning*, f. 2.

UTBORRA, v. a. 1. Genom borring gifva behörig kaliber; äfv. genom borring utvidga. *U. en kanon.* — Äfv. *Borra ut.* — *Utborrande*, n. 4. o. *Utborrning*, f. 2.

UTBREDDA, v. a. 2. 1) Breda vidt ut åt alla håll. *U. hö.* *U. ett ptäster.* *U. ett täcke.* — Äfv. *Breda ut.* — 2) Utsprida. *U. ett rykte.* — 3) Vidt och bredt omtala. *U. sina förtjenster.* — *U. sig*, v. r. 1) Sprida sig, utvidga sig, sträcka sig. *Kristna läran u-dde sig hastigt.* *Det onda skall u. sig.* *Ett rykte har u-dt sig, att...* *Romerska väldet u-dde sig öfver hela den kända världen.* — 2) Tala vidt och bredt om något. *U. sig öfver ens förtjenster.* *Han u-dde sig vidlyftigt derom.* *U. sig till ens beröm.* — *Utbredd*, part. pass. Adjektivt i uttrycket *U-a kuns-kaper*, vidsträckt. — *Utbredande*, n. 4. o. *Utbredning*, f. 2.

UTBRINGA, v. a. 1. o. 2. (böjes som *Bringa*) 1) Bringa ut. — 2) (ny bem., lånad ifrån danskan) *U. en skål för någon*, föreslå den.

UTBRINNA, v. n. 5. (böjes som *Brinna*) Brinna till slut. *Ljuset är utbrunnet.* — Äfv. *Brinna ut.*

UTBRISTA, v. n. 3. (böjes som *Brista*) 1)

Häftigt komma ut, bryta fram. *Lågor utbrusto ur jorden.* — 2) (fig.) a) Plötsligt och med häftighet börja. *En storm utbrast.* *Kriget utbrast i full låga.* *U. i ett högljudt skratt*, börja att gapskratta. *U. i tårar*, suckar, börja häftigt att gråta, sucka. *U. i förebråelser, övett, hotelser*, börja att göra någon häftiga förebråelser, o. s. v. — b) Häftigt och med någon sinnesrörelse börja att orda. *Hvad! utbrast han.* — Äfv. för alla bem. *Brista ut.* — *Utbristande*, n. 4.

UTBROTT, n. 3. 1) Händelsen att något bryter ut. *Före krigets u.* *U. af en sjukdom.* — *Syn.* Utbrytande, Utbristande. — 2) Uppkastning af eld, glödande lava, stenar, aska, ur ett eldsprutande berg. *Vid Vesuvii sista u.* — *Syn.* Eruption. — 3) Plötslig och våldsamt yttring af en stark lidelse, af djup sinnesrörelse. *Ett u. af vrede*, af seartsjuka. *U. af sorg*, af gråt, af glädje. *U. i tårar.*

UTBRUSA, v. n. 1. 1) Brusande utströmma. — Äfv. *Brusa ut.* — 2) (fig.) Sluta med ett utbrott af vrede. — Vanligare *Brusa ut.*

UTBRYTA, v. a. 3. (böjes som *Bryta*) 1) Genom brytning uttaga; lös-bryta. *Låta u. en tand.* — 2) (fig.) Afskilja, afsöndra. *Låta u. sin and i ett hemman, i ett arf, i ett bolag.* — *U. en post ur en räkning.* — Äfv. för begge bem. *Bryta ut.* — *V. n.* Se *Utbrista*, alla bem. — Äfv. *Bryta ut.* — *Utbrytande*, n. 4. o. *Utbrytning*, f. 2.

UTBRÅKA, v. a. 1. (fam.) Alldeles uttrötta med bråk. Brukas mest i part. pass. och deraf formerade tempora. *Vara alldeles u. af göromål.*

UTBRÄNNA, v. a. 2. 1) Genom eld utdrifva, fördrifva. *U. fukt.* — 2) Genom eld urhålla. — *U-nd*, part. pass. *U-t stål*, se *Uthärdad*. — *Utbrännande*, n. 4. o. *Utbränning*, f. 2.

UTBULNA, v. n. 1. Genom bulning värka ut.

UTBULTA, v. a. 1. Genom bultning uttänja, utsträcka, utvidga. — Äfv. *Bulta ut.* — *Utbultning*, f. 2.

UTBUSKA, v. a. 1. Genom buskars utsättande staka ut. *U. vinterväg.* — Äfv. *Buska ut.* — *Utbuskande*, n. 4. o. *Utbuskning*, f. 2.

UTBYGGA, v. a. 2. Tillbygga utåt. — Äfv. *Bygga ut.* — *Utbyggande*, n. 4.

UTBYGGE, n. 4. eller  
UTBYGGNAD, n. 3. Utbyggd del af hus, o. s. v. (såsom: balkong, altan).

UTBYTA, v. a. 3. (böjes som *Byta*) 1) Bortbyta något emot ett annat. *Sverige u-ter sitt jern emot söderns öfverflödsvaror.* (Fig.) *U. tankar*, meddela hvarandra sina tankar. — 2) Ombyta något emot ett annat. *U. sommarkläderna mot vinterkläder.* — Äfv. för begge bem. *Byta ut.* — *Utbytande*, n. 4.

UTBYTE, n. 4. 1) Utbytande (för begge bem. af *Utbyta*). *U. af varor.* *U. af något emot ett annat.* *I u. mot detta bref fick jag ett annat.* i stället för detta &c. (Fig.) *U. af idéer.* — 2) Hvad som vinnes genom bearbetning af en grufva.

UTBÄNDA, v. a. 2. Genom bändning utböja. — Äfv. *Bända ut.*

UTBÄRA, v. a. 3. (böjes som *Bära*) Bära något ut ifrån ett ställe. *U. ett lik.* — Äfv. *Bära ut.* — *Utbärande*, n. 4. o. *Utbärrning*, f. 2.

UTBÖJA, v. a. 2. Böja utåt. — Äfv. *Böja ut.* — *Utböjande*, n. 4. o. *Utböjning*, f. 2.